

ἀπαγγέλλουν», ἡ ἔνθα περιφέρονται ὅλως ἄνευ ἐνδιαφέροντος, ἀλλ' ὅμως ἀδδηφάγοι μετημφισμέναι.

Ὁ Κόροβοφ δὲν εἶχεν οὔτε καιρόν, οὔτε διαθέσιν νὰ συνοδεύῃ πάντοτε τὴν σύζυγόν του εἰς ὅλας ταύτας τὰς «διασκεδάσεις». Κατὰ τὰς μακρὰς ἐκείνας ὥρας, καθ' ἃς ἐκείνη ὠρχεῖτο εἰς Λέσχην τινά, ἢ «οἰκογενειακὴν ἐσπερίδα», οὗτος, μέχρι καρώσεως, ἔκυπτεν ἐπὶ τῆς βαρείας, «εὐτελοῦς» καὶ ἐλάχιστον ἱκανοποιούσης ἐργασίας του. Προθυμοτάτη καὶ ἀχώριστος συνοδὸς τῆς Μήλοτσκας καθ' ὅλας ταύτας τὰς περιστάσεις, ἀνεφαίνετο ἡ μήτηρ της.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΝΗΣ

## ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

## ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

Διήγημα

Α. ΒΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

FERNAN CABALLERO

## ΦΩΤΕΙΝΗ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ

Ἰσπανικὸν διήγημα

[Συνέχεια]

Ε'

«Κατὰ τὸ ἔτος 1822 ἀπῆλθον εἰς Δὸς Ἑρμάννας δι' ὀλίγας ἡμέρας, ἵνα κυνηγήσω· ὅκτῳ ἔτη εἶχον παρέλθει καὶ μεγάλη ἀλλοίωσις εἶχεν ἀκολουθήσει ἐν τῇ σειρᾷ τῶν συμβάντων, τὰ ὅποια διηγῆθην μέχρι τοῦδε.

Ἡ μελαγχολικὴ Εἰρήνη, ἀφοῦ ἔκλαυσε πικρῶς τὸν ἀπολεσθέντα ἔρωτά της, ὑπεχώρησεν εἰς τὴν βίαν τῶν γονέων της καὶ ὑπανδρεύθη τὸν Ζουὰν Μέναν· ἡ Φωτεινὴ ἔλαβε σύζυγον, χωρὶς νὰ ἐρωτήσῃ κανένα, τὸν Μάρκον Ρουίτ τὸν ἡμιονηγόν.

Ὁ Ἀντώνιος καὶ ἡ θεία Ζουάνα καθίσταντο ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἡ δευτέρα ἔκδοσις τοῦ Φιλήμονος καὶ τῆς Βαύκιδος.

Ἡ Εἰρήνη, πάντοτε γλυκεῖα καὶ ὑπὴλκος, ἀσθενικὴ καὶ λεπτή, ἔζη ἀδιάφορος πρὸς τὴν πολυτέλειαν, διὰ τῆς ὁποίας ὁ σύζυγός της — ὅστις τὴν ἐλάτρευε — τὴν περιέβαλε πάντοτε.

Κατόικουν ὠραίαν καὶ μεγάλην οἰκίαν, τὴν θύραν τῆς ὁποίας ἐπέστεφον σπάνια φυτὰ καὶ ἄνθη· ἡ αἰθουσά της διεκρίνετο τῶν ἄλλων τοῦ χωρίου διὰ τὴν διακόσμησιν καὶ τὴν ἄκραν καθαριότητά της. Ἐν τῷ μέσῳ ὑπῆρχε τράπεζα ἐκ ξύλου ἀνακαρδίου, ἐφ' ἧς ἵστατο μαρμαρίνον ἀγαλμάτιον τῆς Παρθένου, ὑποβασταζομένης ὑπὸ χερουβαίμ· εἰς τὰς δύο ἄκρας μεγάλοι ἀνθοδόχαι περιείχον ἄνθη.

Ἡ Εἰρήνη, κοσμίως καὶ καθαρίως ἐν-

δεδωμένη, ἐκάθητο πλησίον τοῦ παρὰ θύρου καὶ ἐκέντα.

Μόλις μὲ εἶδε ἐμειδίασε καὶ ἔδραμεν εὐχαρὶς εἰς προὔπαντήσιν μου· ἦτο ἡ αὐτὴ πάντοτε, καὶ ἡ ἡσυχος ζωὴ, τὴν ὁποίαν διῆγε, τόσῳ σύμφωνος πρὸς τὸν χαρακτῆρά της, εἶχεν ἀρχίσει νὰ ἐξαλείφῃ τὰς ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος της.

Μοὶ ὠμίλησε περὶ τοῦ συζύγου της μετὰ τρυφερότητος καὶ εὐγνωμοσύνης. Ὅτε τὴν ἠρώτησα ἂν ἐλησμόνησε τὸν Μανουήλ Διάττ ἡρυθρίασε καὶ ἀπεκρίθη μετὰ λύπης:

— Τὸν ἐνθυμοῦμαι ὅταν εὐρίσκωμαι εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ προσεύχομαι δι' αὐτόν.

— Πῶς; ἀπέθανε; ἠρώτησα.

— Ναί, δι' ἐμέ... μοὶ ἀπεκρίθη.

Μετά τινας στιγμὰς προσέθηκεν:

— Καὶ ὅμως, θὰ τὸ πιστεύσετε, Δὸν Ζουῦστε; Εἶπον, πρὶν ν' ἀναχωρήσῃ, ὅτι ὁ σύζυγός μου ἐπρόδωκε τὸ λαθρεμπόριον· καὶ ἐν τούτοις ὁ δυστυχὴς μου σύζυγος, ὁ Ζουὰν μου, περιποιήθη τόσον καιρόν τὴν δυστυχῆ μητέρα του, καὶ ὅταν ἡ δυστυχὴς ἀπέθανε ἀπὸ τὴν λύπην της, ἐκείνος ἐπλήρωσε τὰ ἔξοδα τῆς κηδείας της. Εἰς σύντροφός των τοὺς ἐπρόδωκε καὶ κατόπιν κατηγόρησαν τὸν σύζυγόν μου.

— Ποία ἀτιμία; ἀνέκραξα.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Ζουὰν Μένας εἰσῆλθε μετὰ τοῦ υἱοῦ του.

— Ὁ υἱός μου ὁ Διέγος, μοὶ εἶπε, ἀφοῦ μ' ἐχαίρετίσεν ἐγκαρδίως, παρουσιάζων τὸν ἑπταετῆ υἱόν του.

— Ὁμοιάζει μὲ τὴν μητέρα του, δὲν ἔχει οὕτω;

Καὶ ἐπὶ τῇ καταφατικῇ ἀπαντήσει μου προσέθηκεν:

— Καὶ κάμνεις πολὺ καλὰ, διότι ἐκείνη εἶνε εὐμορφη, ἐνῶ ἐγὼ δὲν εἰμαι.

— Ἀ! ὄχι, διέκοψεν ἡ Εἰρήνη, πρέπει νὰ ὁμοιάζῃ μὲ τὸν πατέρα του καὶ εἰς ὅλα μάλιστα. Ἀκούεις, Διέγο;

Τὸ παιδίον ἐμειδίασε, κατεβίβασε τὴν κεφαλὴν εἰς σημεῖον συναινέσεως, καὶ ἔπειτα παρετήρησε τὸν πατέρα του διὰ βλέμματος πλήρους ἀγάπης.

Ἦτο συγκινητικὴ ἡ θέα τοῦ παιδίου ἐκείνου μετὰ τῶν γονέων του.

Μίαν μόνην λύπην ἔχομεν, μοὶ εἶπεν ὁ Ζουὰν Μένας, τὴν λύπην διὰ τὴν δυστυχῆ ἀδελφὴν μας, τὴν Φωτεινὴν. Ὁ Μάρκον Ρουίτ, τὴν κατέστησε δυστυχῆ διὰ τῆς ζηλοτυπίας του, ἀλλὰ τέλος πάντων ἐκέρδιζε πολλὰ, καὶ τὰ τέκνα του δὲν ἐστενοχωροῦντο διόλου. Ἀλλ' ἀφ' οὗτου ἐτυφλώθη....

— Πῶς! τί λέγετε; ἐτυφλώθη; Ὁ Ρουίτ;

— Μάλιστα, σενόρ, καὶ ἀπὸ ἀμαύρωσιν, ἡ ὁποία, καθὼς γνωρίζετε, δὲν θεραπεύεται. Ἐκτοτε ὁ Θεὸς μόνος ἤξευρε τί ὑποφέρουν. Ἡ ζηλοτυπία του ἔγεινε πλέον ἀσθένεια τοῦ πνεύματός του καὶ τοῦ καταβιβρώσκει τὴν καρδίαν ὡς γάγγραινα. Κάμνομεν ὅ,τι δυνάμεθα δι' αὐτούς, ἀλλὰ ἡ Φωτεινὴ, ἡ ὁποία εἶνε περισσότερον ὑπερήφανος ἀπὸ μίαν βασιλίσσαν, δὲν θέλει τίποτε νὰ δεχθῇ. Καθ' ἡμέραν καὶ

νέον ψεῦδος εὐρίσκει ἡ Εἰρήνη διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς βοήθειάν της καὶ μάλιστα τὸ κατορθώνει διὰ τῆς βοηθείας τῆς θείας Ζουάνας. Ἀλλὰ θαυμάσατε, δὸν Ζουῦστε, τὸ θάρρος τῆς καθ' ἐκάστην, βρέχει ἡ κάμνει κακοκαιρίαν, ἐκείνη πηγαίνει εἰς Παλάτιος, δύνω λεύγας μακρὰν δὴλα δὴ, καὶ ἀγοράζει καπνόν, τὸν ὅποιον μεταπωλεῖ ἐδῶ μὲ μικρὸν κέρδος. Καὶ ὅμως ὁ σύζυγός της, ἐνεκα τῆς ζηλοτυπίας του, θέλει νὰ τῆς ἀφαιρέσῃ καὶ αὐτὴν τὴν ἐλπίδα· καθ' ἐσπέραν, ὅταν ἐπιστρέψῃ, τὴν ὑβρίζει· καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ μανθάνομεν ἀπὸ τοὺς γείτονas, οἱ ὅποιοι τὸν ἀκούουν, διότι ἡ Φωτεινὴ δὲν λέγει τίποτε, οὔτε παραπονεῖται ποτέ. Ἴδου ποία εἶνε ἡ ζωὴ της.

Ἀναχωρήσας ἐκ τῆς οἰκίας ἐκείνης, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγέλα ἡ εὐτυχία καὶ ἡ ἀγάπη, ἔδραμον νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν Φωτεινὴν. Εἶδα τὸν Μάρκον. Οἱ μεγάλοι μελανοὶ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν ἀνοικτοὶ καὶ ἄνευ ἐκφράσεως, τὸ βλέμμα του ἀτενές, ἐφαίνετο περικλεῖον ὅλην τὴν δυσπιστίαν καὶ τὴν ζηλοτυπίαν του. Τὸ θέαμα ἦτο ἀπαίσιον.

Λοιπὸν δὲν βλέπετε τίποτε; τὸν ἠρώτησα.

— Ὅχι, σενόρ, μοὶ ἀπεκρίθη διὰ φωνῆς ὑποκώφου. Δι' ἐμέ πάντοτε εἶνε νύξ βαθεῖα. Πιθανὸν τῶρα νὰ εἶνε ἡμέρα ἀκόμη, πλὴν... ἐγὼ δὲν τὴν βλέπω.

Δὲν εἴσθε εὐτυχής, εἶπον εἰς τὴν Φωτεινὴν, ὅταν ἀναχωροῦντα μὲ συνώδευσε μέχρι τῆς θύρας.

Ἡ δυνάμην ἄρᾳ γε νὰ εἰμαι εὐτυχής, ἀφοῦ βλέπω ἕνα ἄνδρα, ὅστις δὲν συνεπλήρωσεν ἀκόμη τὰ τριάκοντα ἔτη του, στερούμενον τοῦ φωτός τῆς ἡμέρας;

Δὲν εἶνε μόνον αὐτό; ζηλοτυπεῖ, σὲ βασανίζει.

Ποῖος σὰς εἶπε αὐτό; δὲν εἶνε ἀληθές, μοὶ εἶπε ρίπτουσά μοι βλέμμα πλῆρες ὑπερηφανείας.

Ἐσιώπησα.

Αἱ δύο αὐταὶ νεαραὶ καὶ ὠραῖαι γυναῖκες, ἦσαν καὶ αἱ δύο ἀξιοθαύμαστοι, διὰ τὸν σπάνιον χαρακτῆρά των.

Ἡμέραν τινά, καθήμενος εἰς τὴν αὐλὴν τῆς ἐπαύλεώς μας, παρετήρουν κηπουρόν τινα, ὅστις ἐπλεκε τοὺς κλάδους ὠραίας περιπλοκάδος ἐπὶ τῆς προσόψεως τῆς οἰκίας μας.

Ὁ ὑπηρέτης, ὅστις πρὸ ὀλίγου εἶχε φθάσει ἐκ Σεβίλλης ὅπου τὸν εἶχα στείλει, ἔλεγε πρὸς τὸν κηπουρόν:

Λοιπόν, εἶνε ἀλήθεια, Μανουήλ, ἦλθα ἀργότερα σήμερον, ἀλλὰ ἐστάθην εἰς τὴν βέντα τοῦ Γουαδαίρας διὰ κάτι τι, τὸ ὅποιον θὰ σοῦ διηγηθῶ.

Τί σοῦ συνέβη;

Συνήντησα ἕνα ἄνθρωπον, ὁ ὅποιος πολὺ μὲ διεσκέδασε μὲ τὰς ἐρωτήσεις του.

Καὶ τί εἶδους ἄνθρωπος ἦτο;

Πτωχός, κατὰ τὰ φαινόμενα· τὰ φορέματά του ἦσαν παλαιὰ καὶ καταξέσχισμένα· εἰς τὸ ἕνα πόδι εἶχε ἕνα μεγάλο ἐρυθρὸ σημάδι, ἀλλὰ εἶχε πολὺ εὐγενικὴ φυσιογνωμίαν.

Καὶ τί σ' ἐρωτοῦσε;